ЦІНА 1 КРБ.

перець

№ 18. КИЇВ, ВЕРЕСЕНЬ 1948 р. РІК ВИДАННЯ VIII.

Мал. О. Козюренка

ДО ЗУСТРІЧІ НОВОГО КВАРТИРАНТА

— Добро пожалувати, товаришу ГАЗ!

НА ОКОЛИЦЯХ НЬЮ-ЙОРКУ

Мал. К. Агніта

— Вчора мені пощастило. Риючись у цьому смітті, я знайшов цент.

— Ще б пак! Ти ж за фахом інженер-геолог.

ДОВІДКОВЕ БЮРО «ПЕРЦЯ»

НАЙВАЖЛИВІШІ НОВИНИ, ПОДІЇ, МЕТЕОРОЛОГІЯ, ПОРАДИ, ПРОГНОЗИ, ДОВІДКИ і т. д.

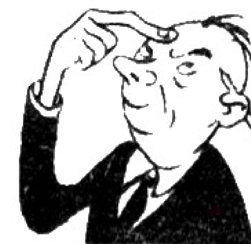
Еластичність — фізична властивість речовин стискуватись і розтягатись. Приклад: «Залишившись на паровозі без інструктора, машиніст Адамчук розтягнувся з поїздом... Машиніст депо Долинська знову розтягнувся»... (Газета **«Черноморский гудок»** № 97. Одеса).

Чи може бути, — цікавиться читач Перця тов. Петрахт, — щоб мати та її дитина були одного віку? Відповідаємо — може бути! Слова свої підтверджуємо документом, що скріплений печаткою і підписами офіціальних осіб: «Дана гром. с. Ташлика, Ротмистрівського району — Підкович Насті Іванівні в тім, що сім'я її складається з неї самої — народження 1932 року та дочки Підкович Валентини Павлівни — народження 1932 р.

Голова виконкому сільради **Єременко**.

Секретар виконкому сільради **Кравченко**».

Проблема — наукове чи практичне питання, що потребує розв'язання. Над проблемою створення проблем працює «Республіканська контора по вишукуванню і проектуванню водогосподарських проблем меліоративно-гідротехнічних споруд» (Київ, вул. Леніна, 50). Є і така контора!

Лоза — колись застосовувалась при тілесних покараннях. У руках директора Нікопольської лозомебельної фабрики тов. Борзинця тепер служить знаряддям для покарання тих, хто купує... браковані вироби цього підприємства.

НЕ ПЛУТАТИ!

Як відомо, один з щедрінських градоначальників відзначався тим, що був завжди заклопотаний і внаслідок цього безбожно переплутував усе на світі. Трапилась з ним, навіть, така історія. Заклопотаний градоначальник зайшов у кав'ярню, замовив собі чарку горілки і, одержавши бажане разом із здачею — мідною монетою, монету проковтнув, а горілку вилив собі в кишеню. Цілком вірю цьому, — писав великий сатирик, — бо при градоначальницькій заклопотаності подібна пагубна плутанина дуже можлива.

Щось схоже коїться з деякими нашими сучасниками. Будучи в стані постійної заклопотаності, вони теж нерідко плутають усе на світі. Таке, зокрема, коїться і з головою виконкому Єнакіївської райради депутатів трудящих тов. Переймаком. Щоправда, тов. Переймак не ковтає п'ятаків і не виливає хмільної рідини собі в кишеню, але плутає він явно. Плутає культуру з некультурністю.

Це пагубно відбилось поки що на роботі двох установ району — райвідділу народної освіти і відділу культурно-освітніх установ.

Товариш Переймак звелів віддати їхнє приміщення під квартиру, а відділи розмістив в одній кімнатці. Отак стіл завідувача райВНО, а отак, боком, — стіл завідувача відділу культосвітніх установ, а ще отак — стіл інспекторів шкіл райВНО, а отакечки — стіл працівників другого відділу. У таких некультурних умовах і трудяться працівники двох культурних установ Єнакієва. Не трудяться, а мучаться! Бо коли, скажімо, зав. райВНО провадить виробничу нараду свого апарату і говорить: «Пам'ятайте, товариші, що боротьба за високу успішність учнів — це головне!» — працівники відділу культосвітніх установ змушені мовчати, забувати про клуби, хати-читальні і взагалі виключатись з виробничого процесу на час виробничої наради відділу народної освіти. І навпаки. Коли завідувач відділу культосвітніх установ нагадує своїм працівникам про художню самодіяльність, співробітники райВНО повинні забувати про школу.

А коли додати, що як перший так і другий відділи позбавлені можливості приймати відвідувачів, якщо нагадати, що злополучна кімната не прибирається, то картина стане абсолютно ясною.

— Хто ж буде прибирати нашу кімнату? — запитали заклопотаного тов. Переймака зави двох відділів — у нас нема прибиральниці.

— Га? Що? Самі підмітайте, самі. В порядку самодіяльності. По черзі. Некультурності в приміщенні райвиконкому я не допущу.

На цьому голова виконкому райради розмову закінчив. Будемо й ми кінчати і, кінчаючи, відверто скажемо, що тов. Переймак, на жаль, не виняток. Є ще службові особи, які плутають культурну радянську установу з колишньою корчмою. Які забувають відповісти на привітання відвідувача і запросити його сісти. Які забувають поставити в парку лавки і замість них ставлять грізні таблички: «Топтати траву суворо заборонено. Штраф 100 крб». Які легко плутають Палац культури з танцювальним майданчиком і всю культосвітню роботу в ньому ставлять «на ноги».

Не плутати!

М. ФЕДЬКО.

Петро СЄВЕРОВ

Фахівець із Лонг-Біча

Коли ми проходили по Дерибасівській, мій старий приятель, працівник Одеського історичного музею Нестір Хомич Мезозойський, стривожено озираючись, сказав:

— Зверніть увагу... За останні тридцять хвилин ми зустрічаємо цього суб'єкта четвертий раз... Він ніби крутиться навколо нас по спіралі.

Проте я й сам помітив уже довготелесого франта в макінтоші, чорному котелку, з лускатим галстуком на шиї. Крадькома, але дуже уважно він поглядав на засклену скриньку, що її обережно ніс Мезозойський. Це був звичайний музейний стенд, схований невідомо ким у дні окупації Одеси і лише тепер знайдений дбайливим і невтомним Мезозойським на одному з одеських горищ.

Треба віддати належне моєму приятелеві: таких відданих працівників музею я не зустрічав. Шукаючи розвіяних війною музейних експонатів, він обшарив тисячі підвалів і дахів, цілими днями бродив у катакомбах, їздив у Німеччину, Румунію, навіть, кажуть, спускався на дно моря.

Якщо після сотні безрезультатних експедицій сто перша увінчувалась бодай найменшим успіхом — яка радість вселялась у серце музейного ветерана!

Сьогодні в Мезозойського був саме такий день. Саме таке торжество. Він ішов, майже не торкаючись землі. У простенькій його скриньці красувався череп неандертальської людини. Власне не череп, — кришка черепа. І навіть не кришка, — гіпсова копія. Мезозойський запевняв, що подібної копії не знайти в усьому світі. Він говорив, не зводячи духу, то посміхаючись у вуса, то замріяно примружуючи очі, то ласкаво плескаючи по скриньці.

— О, друже мій, це дійсно удача! Хто зберіг тебе, чепурушко, хто виніс із полум'я війни? От завтра прийдуть студенти, — скільки разів вони запитували мене про цей експонат. Я дав їм слово: знайду! Так, я виконав свою обіцянку: дивіться, вивчайте — Мезозойський повернув вам неоціненний експонат. Я зробив це, діти мої, в ім'я науки.

Палку промову Мезозойського перервав незнайомий надтріснутий бас. Ми оглянулись. Посміхаючись, до нас чимчикував довготелесий. Звідкіля він узявся знову?

— Хелло, приятелі! Я єсть імел к вам немножко інтересувається.

Довготелесий зробив таку міну, наче нас чекав найприємніший сюрприз.

— Мене звуть Джон Джером Фоместолл з Лонг-Біча, — урочисто повідомив він.

— Дуже приємно, — відповів спантеличений Мезозойський. — Що скажете, шановний Джон Джером?

Довготелесий хитро підморгнув і постукав пальцем по скриньці:

— Это есть знахідка? Сувенір? О, я есть спешіліст. Я єсть амерікен спешіліст Джон Джером з Лонг-Біча.

Треба знати Нестора Хомича: знайомство з ученим, бесіда про улюблену справу для нього справжнє свято.

— Вважатиму за честь, колего, бути з вами знайомим і вислухати вас, — трохи по-старомодному відповів Мезозойський. — Проте, скринька, яку я тримаю в руках, не дозволяє мені потиснути вашу руку. Пройдемо на бульвар і сядемо на лавку, щоб полегшити моє становище. До речі, ви можете розмовляти англійською мовою, я володію нею досить добре.

Ми вийшли на бульвар Фельдмана і сіли на лавку біля пам'ятника Рішельє.

Тут американець ще раз нагадав нам, що він не хто інший, як Джон Джером Фоместолл з Лонг-Біча, за що Мезозойський ввічливо подякував. Офіціальна частина на цьому була вичерпана і співбесідники перейшли до головної теми.

— Чи давно займаєтесь цим полюванням, старина? — запитав Джон Джером з тією дружньою розв'язністю, яка була прийнята, очевидно, в його товаристві. — Убийте мене на місці, якщо я сподівався зустріти й тут мисливця!

— У вас це зветься полюванням? — спитав Мезозойський. — А втім може бути. У наукових шуканнях дійсно є подібний хвилюючий елемент... Я займаюсь цією справою сорок років...

— О! — захоплено вигукнув Джон Джером. — Ти міг би стати почесним членом нашого клубу! — він кивнув на скриньку. — Чи багато в тебе оцих штук?

Нестір Хомич відповів не без гордощів.

— Якщо порахувати всі довірені мені експонати, то набереться їх понад десять тисяч...

Джон Джером аж одсахнувся:

— Десять тисяч! Це майже фантастично. Клянусь, ти міг би стати президентом нашого клубу. Наш президент Марк Меркінд і то має лише вісім тисяч штук... Правда, в цю війну йому сильно повезло. Він умудрився вивезти мумію з Єгипту, чотирипудовий камінь з піраміди Хеопса, а в Римі і Неаполі він зібрав вісімнадцять носів... Такої колекції ні в кого нема. Найдревнішому носу, кажуть, дві з половиною тисячі років...

Мезозойський поглянув на мене; на його обличчі була написана повна розгубленість.

— Пробачте, шановний Джон Джером, — сказав він, дедалі більше ніяковіючи. — Я, може, дещо відстав у науках, але про які носи йде мова?

— Е, батеньку! — засміявся американець. — Так у тебе, напевне, нема ні одного носа?

— Тобто один є мій власний, — сказав Нестір Хомич.

Його співбесідник голосно розсміявся:

— А скільки рук? Дві? Ну, зрозуміло... Та чи знаєш ти, що я, Джон Джером з Лонг-Біча, маю двадцять три руки? У мене є права рука Юлія Цезаря, ліва — Венери Медіцейської, ліва — Боргезького Марса, три пальці Ізіди, кість Августа, права рука Меркурія, палець Паллади-Афіни і т. д. Правда, я не маю носів, — це дуже складна штука, зняти ніс без єдиної дряпини, але рука, коли хочете, річ виразніша від носа. Що ти скажеш на це, дружище?

— Правду кажучи, я просто не знаю, — боязко промовив Мезозойський. — Звідки у вас всі ці пальці, руки, носи?

Джон Джером по-панібратськи поплескав Нестора Хомича по руці.

— Ну, не прикидайся, старина. Адже ти й сам стріляний горобець. Може, в тебе тільки інші прийоми? Я, наприклад, знімаю руку за допомогою портативного домкрата й тонкого троса... Вся операція займає десять — п'ятнадцять хвилин... Марк Меркінд — той орудує спеціальним зубилом. Відчухрати ніс — це йому як сигару викурити. Таланить же чоловікові! Тричі падав з пам'ятників — і хоч би подряпався. Він щодо цього просто чемпіон.

Нестір Хомич, почервонівши, промовив:

— Даруйте, але для мене це нова термінологія: відчухрати ніс... зняти руку... Де ж ви проводите розкопки? Звідкіля вам відомо, що знайдена вами рука належить саме скульптурі Юлія Цезаря, а три пальці — Ізіді?

Американець знизав плечима.

— Ну, це не важко встановити. На кожному пам'ятнику є напис. Щоб не переплутати, робиш спеціальні наліпки: таке-то місто, ім'я власника носа чи руки, дата...

Мезозойський довго мовчав. Джон Джером байдуже розглядав останки неандертальця. Тоном знавця він запитав:

— Думаю, не легко було відкопати цю костомаху? Ніч, кладовище, сторожі. А цікаво знати: кому ця штучка належала? Б'юсь об заклад, що це був мінімум король.

Мезозойський спалахнув:

— Як?! Ви не знаєте?.. Це зліпок з кришки черепа стародавньої неандертальської людини.

— А, розумію! — вигукнув Джон Джером. — У нас в Лонг-Бічі є такий Барг-Гревс, — він також збирає костомахи індійців і негрів. Але скільки ж потягне цей черепок?

Нестір Хомич відповів без запинки:

— Двісті сімдесят три цілих, сорок дев'ять сотих грама.

— Ні, скільки він потягне на ринку? — уточнив своє запитання Джон Джером.

Мезозойський аж підскочив, але потім знову сів:

— При чому тут ринок, шановний? Хіба ви продаєте свої знахідки? — в голосі Мезозойського забриніли нотки переляку: — Так... Розумію... Починаю розуміти... Де ж ви дістаєте свої знахідки?

— Ти, очевидно, давненько не був у Греції або в Італії, — набиваючи люльку, зауважив Джон Джером. — Поглянь-но, зараз в Афінах, Неаполі, Генуї, Римі, — чи багато ти знайдеш у древніх скульптур таких подробиць, як руки, груди, або носи? О, наші хлопці попрацювали сумлінно... не лише офіцери — навіть солдати полюють за сувенірами. Захоплююче полювання! У нас видається, навіть, спеціальний журнал. В останньому номері ти можеш побачити і мій портрет.

Він затягнувся димом і кивнув на пам'ятник Рішельє:

— Хто цей старик? Я думаю, що Меркінд не зміг би пройти повз нього байдуже. Його спеціальне зубило...

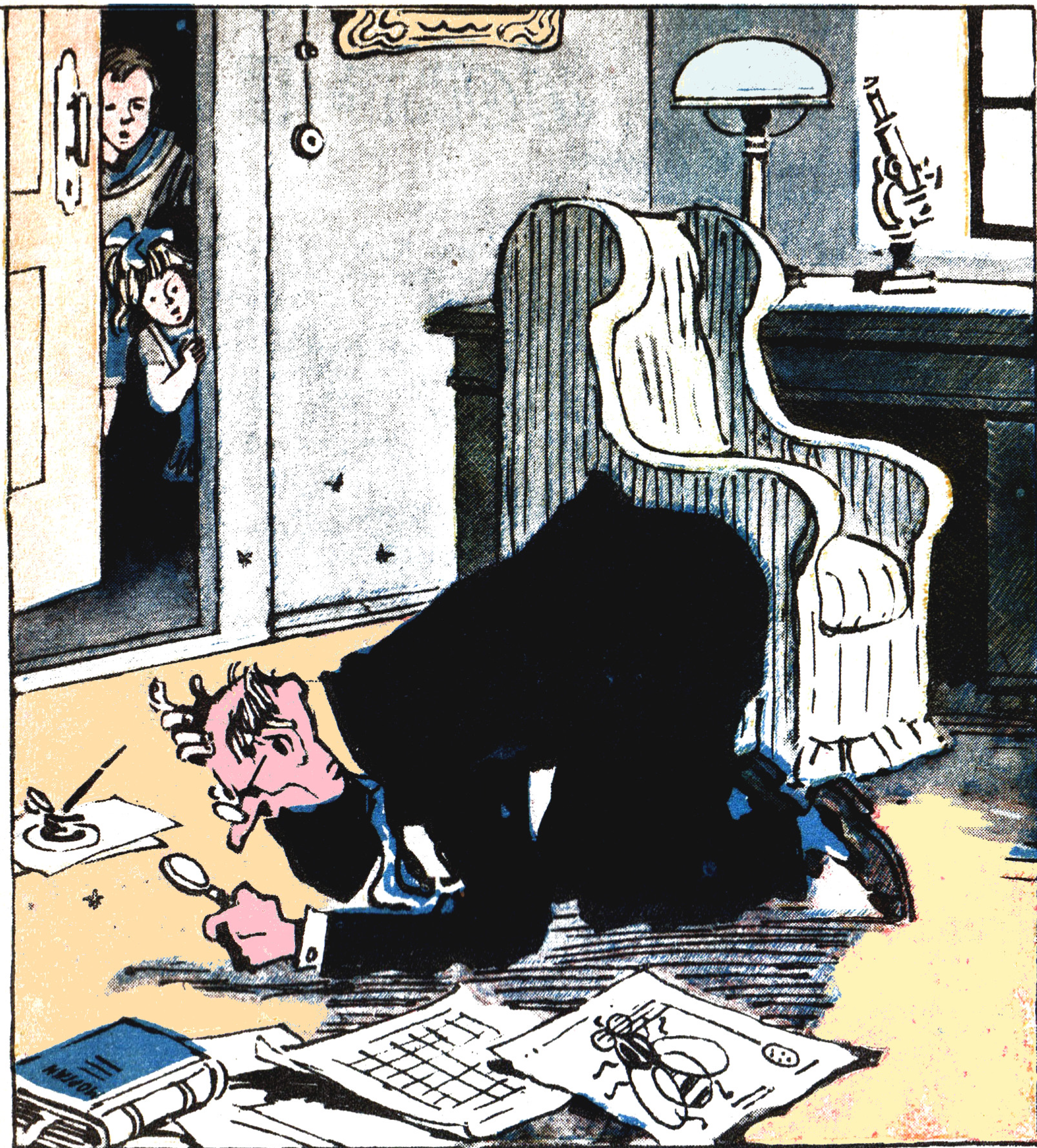
Довготелесий не встиг договорити. Музейний ветеран тихо зойкнув і схопив Джон Джерома за барки.

— Міліція! — заволав Мезозойський. — Допоможіть! Швидше! Я тримаю вандала...

Протягом всієї цієї історії я залишався байдужим. Лише коли ми зв'язували Джон Джерома Фоместолла з Лонг-Біча, цей зубатий джентльмен ухитрився вкусити мене за ногу.

У СІМ'Ї МЕНДЕЛІСТА-МОРГАНІСТА

Мал. В. Литвиненка

— Ну, тато знову підраховує, скільки наслідила муха, щоб довести спадковість паскудних звичок цієї комахи.

У ТОВАРИША ДІБРОВИ ЗАРАЗ САМ ТОВАРИШ БАС

Я скажу вам, друзі, щиро,
Не для красного слівця:
Секретарка тресту Кіра
Цій приймальній до лиця.

Трон у Кіри — двотумбовий
Полірований ковчег —
(Стіл обтічний, стіл дубовий,
А до столу черга з черг).

Возсідає наша Кіра,
Мов за пультом диригент.
Ні, моя не в силі ліра
Оспівати той момент,

Коли Кіра супить брови
Й цідить першому із нас:
— У товариша Діброви
Зараз сам товариш Бас!

Вам?—звертається вже далі.
Той:—Я другий місяць жду
Запчастини і деталі,
І без них я не піду!..

Кіра знизує плечима:
— І сьогодні теж нема...
Ви? — показує очима
Вже на третього вона.

У паперах щось порилась.
Потім клацнула замком.
На годинник подивилась.
І... закінчила прийом.

— От і все! Ідіть здорові.
Прошу завтра в цей же час!..
Чули ж всі, що у Діброви
Зараз сам товариш Бас! —

Довелося нам вже разом
Штурмувати кабінет,
Де Діброва спільно з Басом
Розмовляли «тет-а-тет».

Перебили на півслові...
Уявіть, який пасаж...
Парикмахер Бас Діброві
В цей момент робив масаж!..

Віталій ЯРОШ.

ХОКУМ

Хокум — слово чисто американське, воно не перекладається ні на одну іноземну мову. Хокум — улюблена зброя кандидатів на президента США від республіканської і демократичної партій. Хокум — це такий собі ловкацький трюк, таке блазенське колінце, такий балаганний номер, що має на меті розчулити, розсмішити присутніх, створити інтимно-приятельські відносини між кандидатом і виборцями і викликати такі добродушно-захоплені вигуки:

— Ну і ловка ж каналія цей демократ! Ну й розсмішив! Куди там каналії республіканцеві таке втнути! Краще вже голосувати за цього пройдисвіта, ніж за того.

Хокумів може бути незчисленна кількість. Наприклад. Виступаючи на мітингу десь у штаті Айова або Міссурі, кандидат у президенти демократичної партії, ні з того, ні з сього, починає розповідати про новий спосіб в'язати панчохи з подвійною п'яткою, начебто винайдений його дружиною. Після цієї розповіді на підмостках з'являється дружина кандидата, за якою везуть цілий візок панчіх. Подружжя спускається в зал, потискує руку кожному присутньому і вручає, як подарунок на пам'ять, пару панчіх з додатком друкованої інструкції, як в'язати цю оригінальну продукцію.

Але ще ширше застосовуються хокуми, покликані створити враження палкого інтересу кандидата до місцевого населення. Наприклад. Приїжджає кандидат у населений пункт і не встигає ще зробити кроку, як боси місцевого відділу його партії совають йому шпаргалку, де сказано, що в галантерейника Томаса Уайлі днями народився син Боб, а свиноторговець Сем Сміт видав заміж дочку Ів. За допомогою складної системи сигналізації кандидатові під час його промови показують, де сидить Томас Уайлі, а де Сем Сміт. Негайно після викладу тієї частини програми, в якій кандидат обіцяє золоті гори й загрожує викоренити всіх осіб з неамериканським напрямом думки, він робить паузу, ляскає себе по лобі, тиче пальцем в бік Томаса Уайлі, і вигукує:

— Стій, дружище Томас! Адже твій Боб виросте надійним захисником американської конституції і зуміє показати нашим ворогам, де раки зимують. Хо! До речі, моя дружина Мод спекла торт на честь новонародженого і власноручно пошила йому сорочечки й слинявчики. Поздоровляю тебе, дружище, з новонародженим Бобом!

Аналогічний трюк застосовується і до свиноторговця Сема Сміта. Ефект — карколомний. З усіх боків лунають вигуки:

— Ну й ловка ж каналія цей демократ! Ну й сучий син! Куди там каналії республіканцеві таке втнути!

Цей хокум, проте, зв'язаний з серйозними труднощами. Спохвату можна переплутати прізвища і тоді все скінчиться конфузом.

Подібний конфуз, між іншим, стався недавно з нинішнім президентом і кандидатом на наступних виборах — Гаррі Труменом.

Коли Трумен приїхав у містечко Кері в штаті Айдахо, його на станції повідомили, що в аеропорту зараз почнеться церемонія присвоєння аеропортові імені загиблого місцевого жителя Уільмі Котса і вручення вінка його батькам.

У голові Трумена блискавично народився хокум. Він примчав на аеродром, взяв вінок з рук мера, підійшов до батьків Котса з виглядом, убитої горем людини і сказав:

— Дорогі співвітчизники, ваш син був великим героєм війни. Він віддав своє життя для слави американської зброї. Він...

Але тут містера Трумена перервав стогін містріс Котс:

— Який син? В мене ніколи не було синів. Уільма була моєю єдиною донькою...

Трумен зніяковів, кахикнув, зробив паузу, знов утер сльозу і продовжував:

— Ще краще, дорога містріс Котс! Ваша улюблена донька билась як героїня, щоб факел американської цивілізації осяяв весь світ, щоб...

Тут містріс Котс не витримала і, зробивши протестуючий жест, знепритомніла.

Як потім довідався Трумен, Уільмі Котс було всього 9 років і вона загинула місяць тому під час авіакатастрофи. Спохвату Трумен не розібрав чи переплутав одержану на станції інформацію, і хокум зірвався.

Як бачиш, шановний читач, не завжди й хокуми помагають одержати право на житлоплощу в Білому домі.

З. БОРИСЕНКО.

БАЛАДА ПРО ДІЙНУ КОРОВУ

У лютому якийсь Кастелло проводив у Харківському ветеринарному інституті сеанс відгадування думок. Перед початком сеансу студенти шушукались:

— Сьогодні Кастелло виведе директора на чисту воду.

Та номер не вдався. Директор інституту Телєгін на сеанс не прийшов. Не прийшов і його помічник Марченко не появився і головний бухгалтер Матяш. Вони побоювались, що медіум візьме та й угадає, що вони розтринькали сотні тисяч карбованців державних грошей.

З 1937 року В. А. Телєгін працює над кандидатською дисертацією. Лише за останні два роки він три місяці провів у творчих відпустках, незаконно одержавши з державної каси коло 9 тис. карбованців. Оформлення дисертації Телєгіна: передрук, фотознімки, переклади та обкладинка — коштували 6.480 крб., але не Телєгіну, а державі. Лише обкладинка коштувала 700 крб., хоч вона ні на копійку не піднесла наукову цінність дисертації.

Василеві Андрійовичу присудили звання кандидата наук. На відзнаку цієї знаменної події він влаштував банкет. Банкет тривав дві доби. Дві доби пили і їли 80 чоловік. Тут багатьом уперше вдалось побачити, що таке «ріки повні вина». Ці ріки змили не менше 10 тисяч карбованців.

— Невже Телєгін за два дні прогуляв свою майже п'ятимісячну зарплату? — зацікавилися ми. — Відкіля це в нього такий достаток плодів земних?

— Не земних, а учбово-господарських, — пояснили нам. — При інституті є допоміжне учбове господарство «Червоний ветеринар». Воно й допомогло директорові, за рахунок годівлі піддослідних тварин, нагодувати й напоїти своїх гостей.

Тепер зрозуміло, чому учбове господарство завдало державі 119 тис. карбованців збитків. Цю суму вдалось установити по документах. Але злочини здебільшого починаються там, де кінчаються документи. Вся документація знаходиться в руках династії Недогарко. Недогарко-батько — старший бухгалтер учгоспу, Недогарко-донька — бухгалтер матеріальної групи, Недогарко-син відповідає за матеріальні цінності.

Цей трикутник завів потрібну бухгалтерію: дебетує, кредитує і краде. Він умудряється навіть ковбасу списувати на годівлю піддослідних свинок. Це дуже тонка, можна сказати — художня робота. І лише зрідка впадають в око сліди недоробок. Наприклад, Недогарки заприбуткували 4,9 центнера врожаю квасолі і не зуміли приховати, що валовий збір цієї культури становив 20 цнт. Фантазії невистачило.

Дирекція інституту розуміє, що людям доводиться чимало попріти, щоб заховати кінці в воду, і щедро стимулює їх старання. Старший бухгалтер учгоспу Недогарко одержав 1700 крб. премії, його донька — 500. Директора учбового господарства Бабкіна Телєгін ублажив учгоспівською коровою «Венера». Тепер Бабкін доїть «Венеру», а Телєгін — інститут і учгосп.

У вересні минулого року з інституту привезли в учбове господарство восьмеро піддослідних поросят. Замість них Телєгін звелів видати семеро годованих кабанів за такою рознарядкою: Телєгіну—один кабан, доценту Нікітіну — один кабан, головному бухгалтерові інституту Матяшу — один кабан, Марченкові— один кабан, заступникові директора по учбовій частині Лукашову — один кабан, деканові Ростову і директорові учгоспу Бабкіну — теж по одному кабану.

З восьмох поросят блискавично виросло вісім годованих кабанів. Такої швидкісної відгодівлі свиней наука ще не знала. Вже одного цього досить В. А. Телєгіну і К° для захисту дисертації на одержання ступеня кандидата... на лаву підсудних.

Ні, невистачить у нас ні паперу, ні фарб, щоб змалювати всі художества Василя Андрійовича Телєгіна. Наприклад, наказом № 36 він перевів головного інженера Давидова на посаду асистента кафедри фізики, але заробітну плату той одержує як асистент кафедри терапії, хоч ніякої наукової роботи не провадить. Старший викладач кафедри іноземних мов Сегалов одночасно завідує аптекою, одержуючи повну ставку там і там.

Лише головбух Матяш обходиться без сумісництва і весело наспівує: «А я сам, а я сам». І дійсно: він **сам** бере у студентів гроші за навчання і **сам** кладе їх у свій гаманець.

Даремно він радіє. На лаві підсудних знайдеться і для нього вакантне місце.

Л. ДІДЕНКО.

НАКАЗ № 43 ПО ЄМІЛЬЧИНСЬКОМУ РАЙПРОМКОМБІНАТУ

(Житомирська область).

«За жуличанские выхватки в лесу и побыл Сокирко Петра Львовича в рабочее время вчитывая систематическую недисциплинированность за побой Сокирко П. Л. выношу Сагану Борису Ф. строгий выговор, а Сокирко Петру Л. за непредставления справки врача за побой выговор.»

Директор Жабровец.

Рульове управління

Початкуючих велосипедистів учать:

— Не налягайте на руль!

Голова Юр'ївської (на Дніпропетровщині) райспоживспілки тов. Лисогор додержується іншого правила.

— Натискуйте на руль! — наказав він продавцям раймагу, коли була одержана свіжа партія запасних частин до велосипедів.

Продавці натискують. Потрібна покришка? Будь ласка. Тільки доведеться взяти ще й руль. Хочете придбати комплект камер? З дорогою душею. Але не забудьте вибити чек ще й на пару рулів.

Товариш Лисогор натискає на руль. Навряд чи це допоможе йому втриматись у сідлі

Артілі об'єднання «Укрхудожпромспілки» випускають незграбні, але надто дорогі дитячі іграшки.

— Тато, купи ведмедика!

— Боюсь, він кусається.

Мал. Бе-Ша

ПІСЛЯ ДУНАЙСЬКОЇ КОНФЕРЕНЦІЇ

Мал. Л. Каплана

— Як мало часу минуло, а як багато води втекло — цілий Дунай...

ПРОФЕСОР І ДРОЗОФІЛ

У професора Дрімоти
Непочатий край роботи...
Як узнав недавно світ,
Цілих майже двадцять літ
Сей затятий муж науки
Виробляв такії штуки, —
Що коли б у цирку знали,
То туди б його забрали.

Двадцять років згаряча
Дрозофіла він вивча.

Що ж за штука дрозофіл?
Не корова це й не віл,
Не верблюд, не крокодил,
І не трактор, і не пушка.

Це така плодова мушка,
Од звичайної сестри
Меншенька разів у три,
На плоді живе гнилому.

До професорського ж дому
Пурхнула вона сама
І, як видно, не дарма.

Незважаючи на тее,
Що воно таке малее,
Незавидне, —
Та проте
Не таке уже й просте.

Всякі «вчені» мухомани:
Мендель, Вейсмани — Моргани
Запевняли много літ,
Начебто весь білий світ
Держиться,
Як на подушці,
На оцій маленькій мушці.

Дрімота їм догодив,
Вік свій мусі присвятив.
Бо як ті,
Так звані вчені,
Теж любив він справи темні.

Страшно дуже вже йому
Знать хотілося:
Чому
Ця манісінька хитрушка,
Дрозофіл,
Чи просто мушка,
З'ївши трішечки пюре
Ніжкою об ніжку тре?

Не забудьте річ важливу, —
Треться правою об ліву.
Двадцять літ над цим він б'ється.
Ну, а муха й далі треться.

Тут признатися я мушу,
У професорову душу
Сумнів потайки закрався,
Але вчений не здавався,
Більше того —
Нахвалявся:

— Я балакать не люблю,
Скоро вам таке явлю...
Тут він цмокнув язиком,
Посварився кулаком
В сильно творчому запалі,
І ораторствував далі:

— Наче бомба воно трахне,
Світ учений тільки ахне...
Всі ж мічурінські нащадки
Покладу я на лопатки!..

Дрозофіл — підступна муха —
Взяв та все оте й підслухав.
Міну скорчивши лукаву,
Став він лівою об праву
Ніжкою об ніжку терти,
Бо страшенно був упертий.

Потім задню об передню
Підгинаючи середню...
Цим він збив свого владику
Остаточно з пантелику.

Ну, невже ж він
Так і вмре,
І не взна — навіщо тре
Мушка,
Що сидить на ліжку,
Однію об другу ніжку?

Сергій ВОСКРЕКАСЕНКО.

Пером по перах

ДУМАЙТЕ, ЧИТАЙТЕ

Чи знаєте ви, хто автор книги «Кавалер Золотої Зірки»?

Загляньте в № 164 газети «Радянська Житомирщина» і дізнаєтесь, що «останнім часом... проведено голосні читки і обговорення «Молодої гвардії» О. Фадєєва та повісті Е. Козакевича «Кавалер Золотої Зірки».

Шкода, що голосних читок не відвідують працівники редакції обласної газети. Хай би послухали, коли самі не читають.

«ЗНУЩАТИСЯ ВУЛЬГАРІЗМОМ»

Аматорський драматичний гурток... своїми виступами щораз більше обурює глядачів, знущається над ними, демонструючи похабні, паскудні витівки артистів.

...Працівники клубу виставили перед глядачами п'яного блазня драмгуртка Пихтіна А. Дивно, де береться в цієї молодої людини стільки нахабства своїм вульгарізмом знущатися з глядача.

(Із статті П. Мар'янова «Художні виступи та похабні витівки блазнів». Газета «За колективізацію» № 10, 1948 року. Новобузький район, Миколаївської області).

«ГРУБІСТЬ І ДИКІСТЬ В МАСИ»

...Недавно газета опублікувала статтю про огидну роботу директора кінофікації Кодатка і інших кіномеханіків, які замість культурного обслуговування населення демонструванням кінофільмів несуть грубість і дикість в маси.

(Із кореспонденції Я. Бондаренка «Ще раз про Кодатка». Газета «Сталінським шляхом» № 10, 1948 року. Петрівсько-Роменський район, Полтавської області).

ШАНОВНИЙ ПЕРЧЕ!

Довгий час робітники Ленінського цукрокомбінату та сусідніх підприємств були позбавлені змоги дивитися кінофільми. Клуб комбінату не мав кіноустановки. Нарешті, в травні було придбано аж два стаціонарних апарати. Відтоді робітники щодня дивляться тут одну й ту саму звукову картину: нескінченний спір між головою фабзавкому тов. Бебешком та директором цукрокомбінату тов. Українцем про те, за чий рахунок установити ці апарати в клубі.

Хто врятує нас від цього одноманітного репертуару?

Ів. МИХАЙЛИК.

Кегичівський район,
Харківської області.

ТОВАРИШУ ПЕРЕЦЬ!

Допоможи нам вилікувати директора Вінницького облкнигокультторгу тов. Пробера від тяжкої хвороби.

Ще в серпні минулого року наша школа переказала облкнигокультторгові 1200 карбованців на наочне приладдя. Тов. Пробер розписався в одержанні переказу, але зразу ж після того захворів на провал пам'яті. Згадав він про наше замовлення через шість місяців, коли ми в Вінницю спеціально послали чоловіка. Та ледве наш представник покинув кабінет директора книгокульторгу, як у тов. Пробера знову почався приступ тієї ж хвороби. Минув уже рік, наші представники вже кілька разів навідувались до облкнигокульторгу, але одержати замовлене наочне приладдя нам так і не вдається.

Т. МАРТИНЮК.

директор Слободо-Шаргородської неповної середньої школи.

Вінницька область.

ЛЮБИЙ ПЕРЧЕ!

Порадь, що мені, бідолашному, робити? Є в нашому районі людина, яка вже протягом семи місяців не сплачує абонементної плати за користування радіо. Я оштрафував злісного несплатника, а тепер він загрожує зняти мене з роботи й віддати до суду.

Я знаю, що ти порадиш мені звернутися до прокурора. Благаю тебе — не роби цього, бо вищезгаданим злісним несплатником і є наш районний прокурор тов. Осипенко.

О. ЧАЙКА.

Заст. начальника Новгородківської райконтори зв'язку.

Кіровоградська область.

■

ПЕРЕЦЬ ДОПОМІГ

У № 13 ПЕРЦЯ була вміщена замітка під заголовком «Кіт у мішку».

Директор об'єднання Укоопторггалантерея тов. Коротін повідомив, що за відпуск зіпсованої продукції на завідувача бази тов. Красильникова та старшого товарознавця тов. Сигаловського накладено суворі адміністративні стягнення.

* * *

Київський трест «Міськпостач» систематично випускав на ринок браковані водопровідні крани. Про це у ПЕРЦІ № 15 було опубліковано замітку під заголовком «Хоч круть-верть».

Керівник тресту тов. Йоселевич повідомив редакцію, що проведена перевірка якості всіх кранів, які знаходилися у крамницях тресту, цілком підтвердила справедливість критики. За недостатній контроль над якістю продукції головному інженерові виробничого комбінату тов. Базарському та майстрові цеху тов. Хірману оголошено догану, браківницю тов. Лебедеву знято з роботи.

ДОРОГИЙ ПЕРЧЕ!

Де можна дістати бочку для води?

У наш вік смішно було б звертатись по цю річ до бондаря. Голова нашої артілі Іван Пилипович Лемішка запріг коней і подався до облсільгосппостачу.

З міста Іван Пилипович вернувся з обприскувачем.

Обприскувач звільнили від зайвих деталей і колгосп одержав у власність чудову бочку для води.

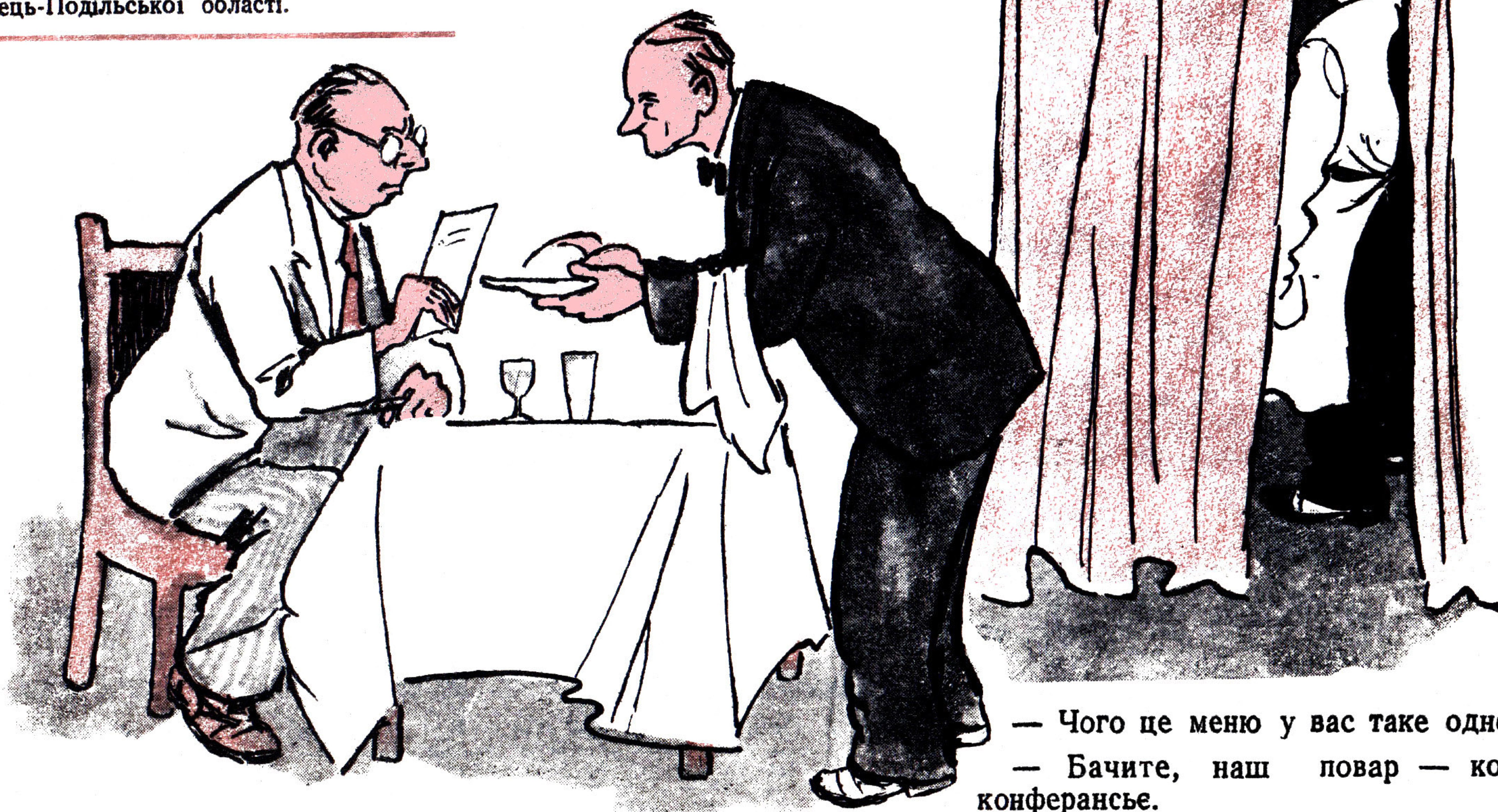
Обійшлась вона колгоспові у 2100 карбованців. Як бачиш, зовсім недорого, коли вважати, що колгоспна каса — бездонна бочка.

В. МАКАРЕНКО.

Колгосп ім. Шверника,
Ружичнянський район,
Кам'янець-Подільської області.

ЯК НА ЕСТРАДІ

Мал. К. Агніта

— Чого це меню у вас таке одноманітне?

— Бачите, наш повар — колишній конферансьє.

СЕРЕД ЛЮДОЇДІВ

Мал. В. Гливенка

Англійський уряд використовує плем'я дикунів-людоїдів для боротьби проти повсталих малайців.

— Кажу тобі, як людоїд людоїду: моєю роботою будеш вдоволений.

Редактор Ф. МАКІВЧУК. РЕДАКЦІЙНА КОЛЕГІЯ: Остап ВИШНЯ, Я. ГАЛАН, О. КОЗЮРЕНКО, О. МИХАЛЕВИЧ.

Адреса редакції: Київ, Коцюбинського, 7, Тел. 5-30-31 4-65-56 дод. 59. Передплатна ціна 2 крб. на місяць.

Видавництво ЦК КП(б)У «Радянська Україна».

Журнал «Перець» № 18 (149) (на украинском языке). Підписано до друку 23.IX 1948 р. Стат. формат 72×100 см. 1 друк. арк.

БФ 03040. Друкарня в-ва ЦК КП(б)У «Радянська Україна». Київ, Прозорівська, 59. Зам. 3076. Тираж 50.000 прим.